

Місто моє, закосичена квітко,  
Серця відрадо, бентого душі,  
Зором сягаю в минувшину, звідки  
Кличу на світ синьоокі вірші.

Голос їх чую в піснях і хоралах,  
Бачу їхні вірші гарячі рядки.  
Місто моє, твоє поле зорали  
Сиві од віку й суворі роки.

В них наших пращурів біль і відрада,  
Воля, освячена кров'ю нераз.  
На синьо-жовтому прапорі Правда  
Нині всміхається саяно до нас.

Знаю, не щезли ще й досі іуди,  
Нишпорять каїни тінню катів,  
Але я вірю: Вкраїна розбудить  
Душі їх ниці правдивістю слів.

Станемо купно тоді до молитви,  
Славити будем Господнє ім'я...  
Повниться свіжим нектаром налитий  
День твій натхненний, Надвірно моя!

Зором сягаєш ти в далеч безкраю,  
Де розляглися Карпатські кряжі;  
Думка стокрила у небо злітає,  
Слово гаряче не знає межі.

Жити тобі і привільно і файно,  
Доки у небі луна сонцесміх.  
Місто моє, нерозгадана тайно,  
Щиро вклоняюсь тобі я до ніг!